

[Kurt Brauer.]

der know how, kan man ikke, som jeg også sagde i min sidste tale, nationalisere, for know how er nu engang noget, der sidder på indersiden af hjerneskallen på nogle mennesker, og den kan vi altså ikke få fat på. Jeg tror ikke engang, vi nogen sinde skal ønske os, at samfundet får fat på indersiden af folks hoveder. Jeg må fuldstændig erkende, at det er der ikke tale om, og det skal der ikke være tale om, men jeg vil bede om, at man forstår punkt 3 i beslutningsforslaget sådan, at det, der tales om, er, at staten, som fru Lone Nielsen sagde det, for at kunne styre produktudviklingen selv går ind i produktudviklingen, selv tager del heri og i konkurrence med de eksisterende medicinalfabrikker forsøger at udvikle produkter. Jeg ved, at der eksisterer allerede en vis halvoffentlig eller nitiendeloffentlig fremstilling af lægemidler, og det er selvfølgelig den, jeg sigter til: at staten burde gå ind i med fuld musik, og hvor staten burde sætte sin kapital ind på at forske parallelt med, hvad der forskes i fra privat side. På den måde tror jeg man kan opnå den styring af produktudviklingen, som også fru Lone Nielsen efterlyser.

Til fru Lone Nielsen må jeg i øvrigt selvfølgelig sige tak for talen og tak for tilslutningen. Jeg må stadig væk begræde, at man ikke kan gå med på punkt 3, fordi jeg synes, det er en ganske naturlig forlængelse af de synspunkter, som både ministeren og fru Lone Nielsen har gjort gældende her i dag.

Endvidere er jeg selvfølgelig glad for det ekspertudvalg, der nu skal nedsættes, og glæder mig meget til, om vi i udvalget kunne komme til at beskæftige os med et sådant ekspertudvalgs kommissorium. Jeg takker ministeren for initiativet til dette udvalgs nedsættelse.

Hr. Brøndlund Nielsen mener, at en udbygning af undervisningen i almen medicin skulle kunne klare en del af problemerne. Jeg hverken vil eller kan udelukke, at det kan klare en del af problemerne, men jeg er nervøs for, at det er en forsvindende del af de problemer, vi står over for her, der kan klares ad den vej. Det skuffer mig lidt, at et parti som hr. Brøndlund Niensens, der jo hylder den liberale tankegang og hylder frihedsprincipper, kan finde sig i, at vi i dag

har et medicinsalg og en medicindistribution herhjemme, der i den grad er låst inde af forskrifter, at den sidste smule af liberalisme er taget ud af sektoren. Det er i den grad reguleret på kryds og tværs af det offentlige, hvad der foregår inden for specielt detailhandelen med medicin, at jeg ikke kan forstå, at hr. Brøndlund Niensens parti vil holde fast ved noget sådant. Vi har jo på så mange områder fra det offentliges side overtaget netop sektorer, hvor de sidste rester af frihed og de sidste rester af liberalisme var i den grad blevet spændt inde, og vi har givet dem ny frihed ved at lade dem operere under det offentliges direkte opsyn. Jeg tænker her på, at privat hospitalsdrift og privat undervisning i den gammeldags forstand efterhånden er hørt op og er gået over til at være en byrde, der er pålagt det offentlige direkte, og jeg tror, man må indrømme, at det har været til gavn for disse sektorer, at vi har dette system.

Jeg skal som sagt undlade at forlænge debatten og blot endnu en gang takke ministeren og takke den socialdemokratiske ordfører for tilslutningen. Jeg skal love et velvilligt og hurtigt udvalgsarbejde.

Indenrigsministeren (*Egon Jensen*): Jeg skal heller ikke afkorte påskeferien særlig meget, men der var et par bemærkninger, jeg gerne vil kommentere.

Den socialdemokratiske ordfører, fru Lone Nielsen, har jeg ingen bemærkninger til.

Må jeg blot sige til hr. Knud Thomsen, at når priserne er steget svagt, behøver det ikke absolut betyde, at det er systemet, der er det afgørende for, at de stiger.

Jeg synes, der kom en bemærkning, som kunne betyde, at vi kunne få et godt udvalgsarbejde, det var en bemærkning fra hr. Kurt Brauer, der meget tydeligt her fra folketingets talerstol sagde, at det ville være en dumhed at nationalisere medicinalindustrien, men at der i høj grad var grund til at se på det andet, hvad jeg altså er helt enig i.

Hr. Brøndlund Nielsen var inde på de mange forskellige former for mediciner, vi har. Lad mig oplyse, at vi har ca. 1.300 godkendte, men så har vi nogle, der er gengangere, så vi har ca. 2.500. Det er et meget, meget lavt tal; f.eks. i Sverige har man 5.000.